

Probleme de antrenament

VENEXIANA (VENEȚIANCA), text de un autor italian anonim din Renaștere ● **TEATRUL "RADU STANCA"** din **SIBIU** ● Data reprezentației: **6 iulie 2000** ● Regia, scenografia, ilustrația muzicală: **Mc. Ranin** ● Distribuția: **Rodica Mărgărit** (Angela), **Geraldina Basarab** (Nena), **Diana Văcaru** (Valeria), **Gabriela Neagu** (Oria), **Mihai Giurișan** (Iulio), **Ovidiu Moț** (Bernardo) și **Dana Maria Lăzărescu** (Columbina), **Viorel Rață** (Arlechino).

Scriam, nu demult, despre reîntoarcerea la Sibiu a regizorului (încă tânăr) Mihai Constantin Ranin, care semnează acum Mc. Ranin. Și semnalăm (în legătură cu spectacolul *Avatarii faraonului Tlă*) acele calități pe care i le remarcasem încă de la primele sale montări, în anii '80: simț teatral, talent plastic, cultură muzicală. Un alt spectacol semnat de el, realizat pe la începutul stagiunii 1999–2000, dar pe care împlinirea a făcut să-l văd abia la încheierea sezonului, mi-a reconfirmat impresiile pozitive, adăugându-le încă una: regizorul

vădește abilitate în îndrumarea actorilor. Problema este că această îndrumare nu poate suplini carențele de "dotare" sau (cum mi s-a părut a se prezenta lucrurile în vreo două cazuri) de antrenament profesional. E drept, reprezentația în chestiune s-a desfășurat în condiții oarecum excepționale, de "vizionare" (cu un foarte mic număr de spectatori, adică), ceea ce – e lucru știut – nu stimulează performanța actricească. Dar cum, chiar în aceste condiții, am putut admira aplombul comic, grația și pofta de joc ale Rodicăi Mărgărit, conturul precis dat personajului de

Ovidiu Moț (care ar trebui însă să-și controleze mai atent vocea) și compoziția "curată" a Dianeii Văcaru într-un *contre-emploi* (comedia fiind un gen care nu i se prea potrivește acestei actrițe cu disponibilități dramatice marcate), se cheamă că, dacă mai era ceva de văzut, aș fi văzut...

În rest, ca și până acum, îi sugerez regizorului – artist, după cum se poate constata și în acest spectacol, complet – să nu încerce a-și asuma și sarcini dramaturgice. Aici, fragmentele de *commedia dell'arte* adăugate de el (logic, altminteri, pentru că textul *Venexianeii*, asemănător ca subiect și atmosferă celui al *Mătrăgunei* lui Machiavelli, datează din aceeași vreme) nu fac corp comun cu piesa, cu stilul ei cult și complică deloc necesar acțiunea. Oricum, însă, teatrul sibian, unde Mc. Ranin este proaspăt (re)angajat, a făcut, în persoana polyvalentului director de scenă, o bună achiziție.

A. G.